

Juryrapport - Dichter op Hofwijck 2018

Tweede prijs

Gijs Smit, 'Script'

De jury is zeer onder de indruk van dit gedicht. 'Script' roept vragen op. Waar is het een script voor? Voor een voorstelling of een film? Of is er meer aan de hand?

De eerste strofe vertelt dat 'tussen de momenten, daar waar geen tijd is en de ruimte onbewogen' een ik rondliep en voor een aantal mensen ('voor hen') las wat er geschreven stond. De ik las voor zijn ouders bekende teksten. 'Hun rol verandert niet'. Voor zusje las de ik verrassende wendingen en plots. 'Een ster zou ze zijn'. De vermelding van de ouders lijkt erop te duiden dat met het script bedoeld wordt op een handleiding voor het leven. Maar bij zusje wordt toch de metaforiek van een voorstelling of een film volgehouden. Tot zover is het nog niet duidelijk geworden waarvoor het script dient.

Dan komen wij als lezers mét de ik bij het vervolg: 'Voor Elise'. Haar script las de ik met gesloten ogen. En in haar script zocht hij zijn naam en naar 'waar, wanneer en hoe'. Kennelijk vond hij wat hij zocht. Zijn opluchting en bevrijding is groter dan hij had verwacht.

Vervolgens lezen we dat de ik zijn eigen script zelf schreef. In dit script zou de ik 'met overtuiging spelen, voelen, geloven dat Elise geen rol speelde, maar zichzelf was.' Dan volgt de regel: 'En ik zou nog van niets weten.' Het gedicht eindigt met de mededeling dat de ik zijn positie innam en de tijd weer liet lopen.

De beschreven handeling, het lezen van het script voor ouders, zusje en Elise, heeft zich afgespeeld tussen momenten 'waar geen tijd is'. Verleden en heden zijn daar onbekende begrippen. In het script voor Elise kwam de ik voor. In zijn eigen zelfgeschreven script zou de ik spelen 'dat Elise geen rol speelde, maar zichzelf was'. 'En ik zou nog van niets weten'.

'Script' is een fascinerend gedicht dat zijn raadselachtigheid niet meteen prijsgeeft. Het feit dat de ik aan het eind zijn positie inneemt, zou kunnen duiden op een dans- of balletvoorstelling. Daarin zouden de ik en Elise samen zijn. Maar geldt dat ook voor hun leven? Of juist niet?

Het gedicht laat de lezer aan het slot van het gedicht nog even nadenken. Het geeft zijn betekenissen niet prijs. Als de tijd weer loopt, blijft de lezer geboeid. Reden genoeg om dit gedicht te bekronen met de tweede prijs.

Ad Leerintveld

Voorzitter van de jury